

ต้อหิน (Glaucoma)

ชมรมต้อหินแห่งประเทศไทย

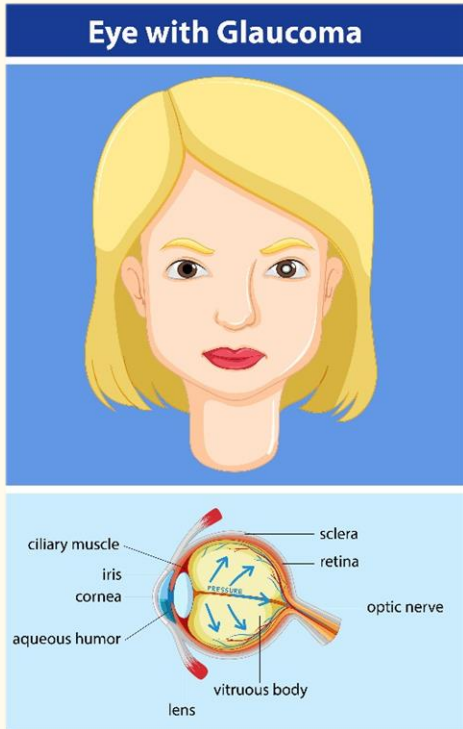
ราชวิทยาลัยจักษุแพทย์แห่งประเทศไทย

ต้อหิน (Glaucoma) โรคที่นำพาความมืดบอดคลานมาจากรอบข้าง โดยส่วนใหญ่ไม่มีอาการเจ็บปวดแต่อย่างใด ตรวจคัดกรองและรักษาตั้งแต่ระยะแรก จะทำให้รักษาการมองเห็นให้คงไว้ได้ดีที่สุด

ต้อหิน (Glaucoma) คือกลุ่มโรคที่ทำให้เกิดความผิดปกติของขั้วประสาทตาส่งผลให้มีการสูญเสียลานสายตา ความดันลูกตาสูงถือเป็นปัจจัยเสี่ยงหนึ่งของโรค โดยทั่วไปถ้าค่าความดันตาสูงกว่า 21 มิลลิเมตรปรอท ถือว่าน่าจะผิดปกติ แต่ก็มีผู้ป่วยต้อหินจำนวนไม่น้อย ที่มีความดันลูกตาอยู่ในระดับปกติ ดังนั้นการวัดความดันลูกตาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถใช้ในการวินิจฉัยโรคต้อหินได้

อาการ และการวินิจฉัยโรคต้อหิน โดยทั่วไป ผู้ป่วยโรคต้อหินชนิดเรื้อรังมักจะไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ เพราะในระยะแรกของโรคการสูญเสียลานสายตาจะเกิดที่บริเวณรอบนอกก่อน เมื่อโรคดำเนินไปมากขึ้นจึงจะเสียลานสายตาในส่วนตรงกลางซึ่งกระทบต่อการมองเห็นจนผู้ป่วยสังเกตความผิดปกติได้ ลานสายตาจะค่อยๆ แคบลง จนตามอดได้ในที่สุด อาการแสดงอื่น ๆ และการดำเนินโรคอาจแตกต่างกันไปตามชนิดของต้อหิน เช่น อาการปวดตา ตาแดง และตามัวอย่างรวดเร็วซึ่งเป็นอาการที่พบบ่อยในผู้ป่วยต้อหินมุมปิดชนิดเฉียบพลัน ส่วนต้อหินมุมเปิดมักพบว่าผู้ป่วยจะไม่มี

อาการทางตาผิดปกติ ยกเว้นในระยะท้ายของโรคการมองเห็นจะแคบลง เป็นต้น การวินิจฉัยโรคอาศัยข้อมูลพื้นฐานจากการซักประวัติ การตรวจข้อประสาทตา ลานสายตา และการวัดความดันลูกตา อย่างไรก็ตามผู้ป่วยต้อหินส่วนใหญ่มักได้รับการวินิจฉัยโรคจากการตรวจพบโดยบังเอิญในการตรวจตาทั่วไป

ปัจจัยเสี่ยงของโรคต้อหิน ประกอบด้วย ผู้ที่มีประวัติ บิดามารดา พี่น้องหรือญาติเป็นต้อหิน คนสายตาสั้นหรือยาวมาก ๆ ผู้ป่วยเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ตลอดจน ผู้สูงอายุ นอกจากนี้ยังมีสาเหตุที่อาจทำให้เกิดต้อหินชนิดทุติยภูมิ ได้แก่ ภาวะเบาหวานขึ้นจอตา อุบัติเหตุทางตา การติดเชื้อหรือการอักเสบในตา การใช้ยากลุ่มสเตียรอยด์ทั้งชนิดหยอด ยารับประทาน ยาฉีด หรือยาพ่น ตลอดจนโรคต่อกระจกที่ปล่อยทิ้งไว้จนเลนส์ตาสุกหรือบวม

การรักษาโรคต้อหิน หลักการรักษาโรคต้อหินคือการยับยั้งการสูญเสียขี้ตาหรือสารตาเพื่อคงสภาพการมองเห็นเดิมไว้ โดยในปัจจุบัน การลดความดันตาเป็นวิธีที่ได้รับการพิสูจน์และเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางว่าสามารถควบคุมโรคต้อหินได้ การลดความดันลูกต้ามียหลายวิธีซึ่งความเหมาะสมที่จะใช้รักษาแตกต่างกันไปในผู้ป่วยแต่ละราย ประกอบด้วย การใช้ยา

ทั้งยาหยอด ยารับประทาน และยาฉีด, การใช้แสงเลเซอร์, การผ่าตัด ส่วนการรักษาวิธีอื่น ๆ เช่น การนวดต่ายังไม่มีหลักฐานอ้างอิงทางวิชาการอย่างชัดเจน จึงควรปรึกษาจักษุแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคต้อหิน ก่อนที่จะตัดสินใจรักษาด้วยวิธีการที่ไม่ใช่แนวทางมาตรฐาน

โดยสรุป ต้อหินเป็นโรคซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียสายตแบบถาวรที่พบได้บ่อย ส่วนใหญ่รักษาไม่หายขาดแต่สามารถควบคุมโรคเพื่อคงสภาพการมองเห็นและคุณภาพชีวิตที่ดีได้ โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างผู้ป่วยและแพทย์ผู้รักษา ผู้ป่วยต้อหินมักไม่มีอาการผิดปกติจนกว่าจะอยู่ในระยะท้ายของโรค จึงมีคำแนะนำให้ผู้ที่อายุมากกว่า 40 ปีตรวจคัดกรอง อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีความเสี่ยงข้างต้น

